

„Kdo se odvažuje zatýkat rytíře síónského chrámu na půdě jeho preceptoře a za přítomnosti velmistra? Kdo dal rozkaz k tak urážlivému činu?“

„Zatýkám já,“ zvolal rytíř, „já, Jindřich Bohun, hrabě z Essexu, nejvyšší strážce anglické koruny!“

„Malvoisina zatýká z příkazu Richarda Plantageneta,“ prohlásil rytíř zdvíhaje hledí. „Konráde Mont-Fichete, máš štěstí, že nejsi mým poddaným. — Ty však, Malvoisine, zemřeš se svým bratrem Filipem, ještě než svět zestárne o týden.“

„Protestuji proti tvému rozsudku!“ zvolal velmistr.

„Pyšný templáři, jak bys mohl,“ řekl král, „pohleď, na věžích vlaje místo tvé vlajky vlajka anglického krále. Umoudři se, Beaumanoire, zanech marného odporu! — Máš ruku ve lví tlamě.“

„Odvolám se proti tobě k Římu,“ protestoval velmistr. „Porušils nedotknutelnost a výsady našeho řádu.“

„Možná,“ odvětil král, „ale neobviňuj mě z násilnictví už ve vlastním zájmu. Rozpusť kapitolu a odejdi se svými stoupenci do nejbližší preceptoře (najdeš-li nějakou), kde nedošlo ještě k velezrádnému spiknutí proti anglickému králi. Nebo chceš-li, přijmi naše pohostinství a buď svědkem naší spravedlnosti.“

„Já — hostem v domě, kde mám právo poroučet?“ zvolal templář. „Nikdy! Kaplané, začněte žalm *Quare fremuerunt gentes?* Rytíři, panoši a stoupenci svatého chrámu, připravte se následovat znamení *Beauseant!*“

Velmistr dal tyto rozkazy s důstojností, která si v ničem nezdala s důstojností anglického krále a která vlila odvahu překvapeným a skleslým stoupencům. Shromáždili se kolem něho jako ovce kolem ovčáckého psa, když se ozve vytí vlka. Ale nedávali najevo bázlivost stáda — chmurné tváře byly plné vzdoru, oči metaly blesky hrozivého nepřátelství, jež se neodvažovali vyjádřit slovy. Srazili se v šik a za temným lemem oštěpů, jimiž prosvítala bílá roucha rytířů mezi černými šaty zbrojnošů jako světlý okraj temného mraku. Dav, který hlučel a odsuzoval je, ztichl a zíral mlčky na tyto řady zkušených vojáků, vzbuzující respekt; před chvílí se k nim choval neopatrně a vyzývavě, ale teď couval před hradbou jejich těl.

Hrabě z Essexu, když viděl, jak se templáři řadí, pobodl hřebce a pojížděl tryskem po kolbišti, aby sešikoval své vojsko proti této výhružné síle. Richard, jako by mu lahodilo nebezpečí, které vzbudila jeho přítomnost, jel zvolna sám podél templářského šiku a volal: „Jak, pánové, tolik statečných rytířů — a nikdo se neodváží roztřepit kopí